

LBRIS

We know
books

**KRISTIN
HARMEL**

**LOCUL
VISURILOR
NOASTRE**

Traducere din limba engleză și note
DIANA DOROBANȚU

LITERA
București

CAPITOLUL 1

Martie 2002

Doarme lângă mine, cu pieptul ei delicat mișcându-se în sus și-n jos și deja mi-e dor de ea.

Nisipul din clepsidră e pe terminate, curgând neclintit spre final. Nu există niciodată suficient timp, nu atunci când o persoană a devenit parte din tine. Am fost norocoși să supraviețuim războiului, eu și soția mea, și nu trece o zi în care să nu mă gândesc la cei pe care i-am pierdut. Știu că este egoist din partea mea să-mi mai doresc încă o săptămână, încă o lună, încă un an cu ea, când ni s-a dat deja atât de mult timp. Ultima jumătate de secol a fost un dar la care nu ne așteptam niciodată, un dar pe care poate nu l-am meritat niciodată.

Totuși, nu pot să o las să plece. Nu-mi pot imagina lumea fără ea, pentru că viața mea nu a început cu adevărat decât în ziua în care ne-am cunoscut. Dar sunt la fel de neputincios să o protejez în acest moment ca și în urmă cu toți acei ani la Paris, deși atunci, ca și acum, am încercat să mă păcălesc să cred că pot controla în vreun fel situația.

Mă ridic în liniște, având grijă să nu o deranjez. Când se trezește, durerea îi revine, așa că, în timp ce eu tânjesc după compania ei, sunt recunoscător că deocamdată este liniștită.

Intru în bucătărie, fierb apă în fierbătorul electric, adaug niște ceai Earl Grey și mă îndrept spre veranda din față. Este martie, așa că aerul este curat, cât de curat poate fi aici, în Antelope Valley, la aproximativ nouăzeci și șase de kilometri la nord de Los Angeles. Privesc dimineța cețoasă și mi se pune un nod în gât când văd: primul boboc din acest sezon. În următoarele săptămâni, câmpul va căpăta nuanțe strălucitoare de galben, portocaliu și roșu. Soția mea aproape sigur se va duce până atunci, dar cel puțin va fi martoră la un ultim început de sezon al macilor.

– Mulțumesc, spun privind în sus, spre locul în care îmi imaginez că trebuie să fie Dumnezeu. Îți mulțumesc pentru asta.

Am vorbit mult cu Dumnezeu în ultima vreme, ceea ce este ciudat pentru că în timpul războiului aș fi putut să susțin că El nu există. Dar, în anii care au trecut, m-am surprins îndreptându-mă încet spre credință. A început cu fiica noastră, Nadia, pentru că nu pot să neg că a fost un adevărat miracol. Și când ea a avut trei copii sănătoși, am început să cred puțin mai mult. Când nepoții noștri ne-au dat strănepoți, iar eu și soția mea eram încă prezenți, nu am avut de ales decât să recunosc faptul că există o putere mai mare.

Apoi, din nou, poate că știam într-un fel că El a fost acolo tot timpul, pentru că ce altă explicație poate fi pentru felul în care eu și soția mea ne-am găsit unul pe celălalt în mijlocul unui asemenea haos cu toți acei ani în urmă?

În timp ce privesc spre câmpurile unduitoare, văd viețile noastre desfășurându-se în fața ochilor mei, pe fiica noastră făcând piruete în lumina soarelui, pe nepoții noștri alergându-se printre flori. Sorb din ceai și clipesc de câteva ori să-mi

limpezesc vederea. Este jenant cât de emotiv am devenit în ultima vreme. Bărbații nu ar trebui să plângă, mai ales bărbații din generația mea. Dar când vine vorba de dragostea vieții mele, sunt neputincios împotriva sorții.

Îmi termin ceaiul și mă întorc în casă să o verific. Ar trebui să doarmă în continuare, dar o găsesc în pat, cu ochii deschiși, cu capul înclinat spre ușă. E încă frumoasă, chiar și la bătrânețe, chiar dacă cedează în fața cancerului pe care l-am descoperit prea târziu.

– Bună dimineța, iubirea mea, spune ea.

– Bună dimineța, fata mea dragă.

Mă chinui să zâmbesc.

– Au înflorit macii?

Dau din cap, iar ochii ei se umplu de lacrimi. Știu că sunt lacrimi de fericire și îi împărtășesc bucuria.

– Deocamdată doar unul, răspund. Dar ceilalți vor urma curând.

– Ce culoare, iubirea mea? Ce culoare are primul?

– Roșu. Primul mac al sezonului este roșu.

– Bineînțeles. Ea se întinde pe spate și zâmbeste. Bineînțeles că este roșu.

Când se concentrează din nou asupra mea, ne privim îndelung. Când mă uit în ochii ei, deceniile dispar și mă întorc la ziua în care am văzut-o pentru prima dată.

– Trebuie să-ți cer ceva, spune ea încet.

– Da.

Știu despre ce e vorba înainte să spună.

– Vreau să merg încă o dată în vârful dealului. Te rog.

– Te duc.

Puterea mea s-a stins cu timpul; am avut un atac de cord anul trecut și de atunci nu m-am mai simțit eu însumi. Dar

știam că aceasta va fi ultima dorință a fetei mele dragi și o voi îndeplini, indiferent ce ar presupune.

– Putem merge când ești pregătită. Dar să mai așteptăm câteva zile până când înfloresc macii mai mult.

Bineînțeles, propunerea mea este pe jumătate egoistă; vreau să-i dau un motiv să mai rămână puțin, să mai stea cu mine.

Ea zâmbeste.

– Da, ai dreptate.

Deja se albește la față, pleoapele îi sunt grele, privirea încețoșată.

– Și totuși, ea ar trebui să fie aici, nu eu, șoptește ea după o clipă. Întotdeauna ar fi trebuit să fie ea.

Știi exact despre cine vorbește: cea mai bună prietenă a ei, cea care i-a fost ca o soră, cea pe care noi am pierdut-o fără nici un sens în urmă cu toți acești ani.

– Dumnezeu a avut un plan, draga mea.

Nu pot spune chiar ce vreau, și anume că sunt recunoscător fiindcă soția mea a supraviețuit. Este un lucru teribil de egoist să gândești așa, nu? Nimeni nu ar fi trebuit să moară. Dar soarta nu este întotdeauna corectă.

– O voi revedea în curând. Vocea ei este atât de slabă încât cu greu o aud în timp ce adaugă: În partea cealaltă. Nu crezi?

– Nu pleca încă, spun eu. Te rog.

Și, în timp ce adoarme din nou, mă afund în fotoliul de lângă ea și încep să plâng. Nu știu cum voi trăi fără ea. Adevărul este că, din ziua în care am cunoscut-o, totul a fost pentru ea. Toată viața mea. Întreaga mea existență. Nu știu cum îmi voi lua adio.

CAPITOLUL 2

Decembrie 1938

Prima dată când Ruby Henderson îl văzuse pe Marcel Benoit, știuse că viața ei era pe cale să se schimbe.

Când intrase în Café Claude, în partea de vest a Parcului Central, într-o după-amiază umedă și friguroasă de joi, voia doar să se încălzească. Mai erau trei zile până la Crăciun și încă nu era obișnuită cu iernile friguroase din nord-est. Gerul pătrunzător nu o ajuta nici să mai uite de dorul de casă. Nu-și putea permite un bilet să se întoarcă în California de Sud pentru vacanța școlară, dar probabil că la vederea părinților i s-ar fi înrăutățit oricum sentimentul de singurătate. În plus, Ruby fusese cea care insistase, cu aproape patru ani în urmă, că era o idee bună să-și părăsească orașelul pustiu pentru a studia în Manhattan. „Îmi doresc un destin măreț“, anunțase ea cu toată încrederea pe care o putea afișa. „Și nu îl voi găsi în mijlocul pustietății.“

Dar acum, înconjurată de mame care își țineau de mână copiii veseli îmbrăcați în haine groase, auzind colinde de Crăciun și simțind miros de castane coapte, își dădea seama că își dorea să nu fie atât de singură. În timp ce câțiva fulgi de

zăpadă începură să plutească pe cerul cenușiu, ea își întoarse privirea de la fereastră, oftă și își reluă lectura romanului *Cei frumoși și blestemați* de Fitzgerald. Întotdeauna își găsea alinarea într-o carte bună.

Tocmai luase o înghițitură din cafeaua ei neagră când ușa cafenelei se deschise, lăsând să intre o rafală puternică de vânt însoțită de un bărbat într-o haină neagră de lână. El își scoase pălăria, dezvăluind o claiă de păr negru și niște trăsături sculpturale care îi aminteau puțin de Cary Grant. Lui Ruby i se opri respirația când îl privi. Era ceva la el, ceva misterios și magnetic, care făcea imposibil să te uiți în altă parte.

Privirea bărbatului se opri asupra ei și surâse cu un zâmbet ușor, perfect. Se îndreptă, șchiopătând ușor, spre masa așezată chiar vizavi de a ei și se așeză, scoțându-și pardesiul pentru a dezvălui un costum bleumarin croit perfect.

– Ei bine, bună, spuse el, de parcă ar fi stat la aceeași masă, de parcă ar fi venit acolo să o întâlnească pe ea.

I se păru că detecta un accent străin. Era tânăr, nu cu mai mult de patru sau cinci ani decât ea.

– Bună.

Încerca să pară naturală, de parcă i se întâmpla așa ceva tot timpul, dar se temea că obrajii ei înfierbântați o dădeau de gol.

– Sunt Marcel Benoit.

Felul în care o privea o făcea să se simtă de parcă ar fi fost singurii doi oameni de pe pământ.

– Ruby Henderson.

– Aștepți pe cineva?

Da, cu siguranță avea un accent rafinat și exotic. Britanic, poate? Nu, nu era așa.

Ruby trase aer adânc în piept și spuse cel mai curajos lucru pe care l-a spusese vreodată unui bărbat. La urma urmei, era Crăciunul și nu avea nimic de pierdut.

– Cred că te așteptam pe tine.

Lui i se întinse zâmbetul pe toată fața, ușor ca mierea.

– Ei bine, în acest caz, pot să stau lângă tine?

Ruby dădu din cap și el se ridică, luându-și haina și pălăria și se așeză pe locul din fața ei. Mirosea a tutun de pipă, dulce și picant, iar de aproape, ea observă doi pistrui mici chiar sub ochiul lui drept. Avea sprâncenele groase și întunecate, iar nasul și pomeții păreau tăiați în marmură.

– Tocmai îmi blestemam norocul să fiu reținut atât de departe de casă de sărbători, spuse el, privind-o în ochi. Dar acum, cred că poate că nu este atât de rău.

– De unde ești?

– Paris.

Sigur că da. Acum recunosc accentul, felul în care arăta, cum era îmbrăcat. Era mult prea stilat să fi fost de oriunde altundeva.

– Văd că îl citești pe Fitzgerald, adăugă el. Este un mare admirator al orașului meu.

– O, la fel și eu. Nu că aș fi fost vreodată acolo. Totuși, mereu am visat la asta. Știi, toți scriitorii mei preferați au petrecut un timp acolo. Hemingway. Gertrude Stein. Fitzgerald, desigur. Ce nu aș fi dat să fi fost prezentă la întâlnirile lor de sămbăta!

Se simți dintr-odată ca o proastă; nu intenționase să pară atât de tânără, atât de naivă.

Dar el nu părea să observe.

– Ah, da, pe strada de Fleurus. O știu bine. Tatăl meu a fost client de-al lui Matisse.

– Henri Matisse? Pictorul?

– Da. El și tata se cunoșteau înainte de Marele Război. De fapt, l-a adus de câteva ori pe tatăl meu în salonul doamnei Stein.

– Tatăl tău este artist?

Sau poate era menită să facă altceva, ceva extraordinar, aici, în Franța. Viitorul era plin de oportunități.

Parisul, cu siguranță nu părea un oraș în pragul războiului, așa cum o avertizase tatăl ei, dar, pe măsură ce lunile treceau, simțea din ce în ce mai mult că Germania doar se prefăcea. Acest lucru o neliniștea pe Ruby. Era posibil ca tatăl ei să fi avut dreptate până la urmă?

- Este bine, spunea Marcel ferm de fiecare dată când Ruby aborda subiectul. Nu ar trebui să-ți petreci atât de mult timp îngrijorându-te.

Refuza să discute cu ea despre politică, ceea ce o deranja. Nu știa de la început că era interesată de problemele lumii? Spusese odată că era unul dintre lucrurile care îi plăceau la ea. Dar acum părea că prefera să o ducă la petreceri fastuoase și la bali, unde rolul ei era să strălucească tăcută la brațul lui. Și, deși îi plăceau petrecerile, începea să aibă impresia că toate acestea erau doar o fațadă. Uneori, simțea că tot orașul făcea la fel.

- Cred că vine războiul, indiferent dacă vrem să recunoaștem sau nu, Marcel, spuse ea în timp ce se îndreptau spre casă târziu, într-o noapte de august, de la un bal la hotelul Salé de pe malul drept al Senei.

Petrecerea fastuoasă fusese organizată de o moștenitoare americană, iar Ruby se simțea încurajată, mai ales că tocmai își petrecuse seara printre cunoscuți expați care chiar fuseseră interesați să-i audă părerea.

- Nu ne mai putem ascunde capetele în nisip.

- Nu te-aș pune niciodată în pericol, draga mea.

Marcel nu se uita spre ea.

- Dar nu ești îngrijorat? Un război ar schimba totul. Dacă Hitler vrea Parisul ca pe un trofeu?

Mașina lor o luă pe strada Grenelle, făcând vizibilă umbra Turnului Eiffel.

- Și ce trofeu minunat ar fi, murmură Marcel, uitându-se o clipă spre turn, o fantomă pe cerul luminat de lună. Dar nu vom lăsa să se întâmple asta, draga mea.

- Cine nu va lăsa să se întâmple? Se pare că guvernul francez nu face altceva decât să consimtă tacit, iar armata nu este pregătită.

Mașina coti pe strada Amélie și se opri.

Marcel coborî și îi deschise portiera lui Ruby.

- Nu ar trebui să citești atât de multe lucruri pe care nu le înțelegi. Nu ai încredere în mine?

Ea își strânse buzele. Voia să-i spună că a înțeles, că era mai deșteaptă decât avea el impresia. Când încetase să o asculte? Dar era târziu, i se învârtea capul de la șampanie și era epuizată.

- Bineînțeles că am încredere în tine, spuse ea în timp ce Marcel ținea deschisă ușa roșie impunătoare a clădirii lor și urcă scările spre apartamentul de la primul etaj. În Hitler nu am încredere.

- Ei bine, din fericire, spuse Marcel, descuind ușa de la intrare, nu ești căsătorită cu el.

La mai puțin de o lună după aceea, la 1 septembrie, sosise vestea că trupele lui Hitler invadaseră Polonia și că armata franceză era mobilizată. Două zile mai târziu, Franța și aliații lor britanici s-au trezit oficial în război cu Germania. Și, deși viața continua în Paris, iar teatrele și cafenelele erau pline de oameni sperați să scape de realitatea care îi invada, nu mai putea nega nimeni că întunericul bătea la porțile orașului.

- Linia Maginot va rezista, repetau parizienii din nou și din nou, cu disperarea strălucindu-le în priviri.

Ruby voia să creadă că și granițele fortificate erau în siguranță. Dar ea ajunsese aici cu un vâl pe ochi. Și acum, știa că nu avea de ales decât să privească direct spre viitor, indiferent dacă îi plăcea sau nu ceea ce vedea.